

νεκράν, ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀρπαγὴν καὶ λαβόντες ὅ,τι πολύτιμον εὗρον, ἀνεχώρησαν διὰ νυκτὸς διὰ τινος πλοίου, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῆς νηνεμίας συνελήφθη τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅτε ἐγνώσθη τὸ κακούργημα, μετὰξὺ Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας. Καὶ ἡ μὲν σύζυγος τοῦ Μαρίνου ἀνέλαθεν ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς, οἱ δὲ ἔνοχοι κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, καὶ διὰ τοιοῦτου οἰκτροῦ τέλους ἡ Ἑλλάς ἐστερήθη τῷ 1782 ἐνὸς τῶν ἐνδοξωτέρων τέκνων της.

Ε. Σ.

« Ἀποκρέαι ! ἀποκρέαι ! μαγικὴ ὀνομασία !

Ἐπιδημικὴ εἰς ὅλους ἔπασε παραλυσία.

Τὴν σεμνότητα πρὸς ὅραν ὁ περίφανος ἀφίνει

Κι' ὁ φιλάργυρος ὁ γέρον τὸ κομποδήματόν λύνει ».

... Ποῦ κυβερνήσις ; ποῦ νόμος ;

Καὶ αὐτοὶ οἱ νομοθέται ἐλωλάθησαν ἀκόμῃ.

(ΤΑΝΤΑΛΙΣΜΟΣ.)

Ω. ΦΙΛΟΙ τῆς ψυχῆς μου, εὐγενεῖς τῶν πεζοδρομίων Κύριοι !

Ὡραῖαι τοῦ ἐξώστου καὶ τῶν παραθύρων τρυφεραὶ Δεσποινίδες — αἱ Ἀποκρέω ἐφθασαν, αἱ μαγικαὶ Ἀποκρέω ἤλθον.

Ἐδοὶ Σαβοῖ ! δὲν ὀμιλοῦν λατινικά· σὰς χαίρετοῦν, τρελλοὶ, μὲ τὸ τρελλὸν ἐπιφώνημα δύο ἐπισήμων παραλυμένων τῆς ἀρχαιότητος τοῦ Ἀλκιτιάδου καὶ τοῦ Περικλέους — δεχθῆτε τας μὲ τὸ σεμνὸν μειδιάμα τῆς Ἀσπασίας καὶ τῆς Λαΐδος — μὴ φοβῆσθε — ἡ καθαρὰ Δευτέρα ὅλα τὰ καθαρίζει.

Χθὲς ἐφώναζα ὡς ἀρχιστράτηγος, ὡς Γαριβάλδης τῶν καρδιῶν, ἐμπρὸς καὶ Σεῖς ! ἐμπρὸς καὶ ἐκεῖνοι ! ὅλος ὁ κόσμος ἐμπρὸς εἰς περιήγησιν !

Σήμερον Ἐδοὶ Βάκχε ! σταθῆτε ὀλίγον· αἱ Ἀποκρέω εἰσέβαλον καὶ πάλιν, ὡς πρὸ δύο χιλιῶν χρόνων, εἰς τὴν πόλιν τῶν μαινάδων καὶ πλημυροῦσι τὰς ὁδοὺς καὶ τρελλαίνουν καὶ τρελλαίνονται καὶ μὰς χαρίζουν τέλος πάντων τοὺς μετημφισμένους τῶν — ἐνῷ ταυτοχρόνως σπουδαία μεταμφισεις λαμβάνει χώραν εἰς τὰ Κυβερνητικὰ τοῦ κράτους.

« Κύριοι μὲ τὰ κουδούνια ! καὶ τοῦ χρόνου ! καὶ τοῦ χρόνου ! »

Ὅχι· αἱ Ἀποκρέω δὲν εἶναι πλέον τῶν Διονυσίων ἡ χαριτωμένη Βακχίς, παρακολουθοῦσα ἓνα Σιληνὸν, ἓνα Σάτυρον, μὲ τοῦ κισσοῦ τὸν θύρτον καὶ τὴν λαμπάδα τὴν ἀνημμένην, ἐνῷ ἐφόρει τῆς τίγρεως τὴν δορὰν καὶ εἶχε τὴν κόμπην χυτὴν ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας.

Ὅχι δὲν βαδίζει, ἐστεμμένη ἄνθις, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς μετὰξὺ νέων καὶ νεανίδων, αἵτινες φέρουσι τὰς ἱερὰς κορίνους τοῦ Θεοῦ τῶν ἀρχαίων Ἀποκρέω Ἀλλ' εἶναι ἐνδεδυσμένη τῆς ἀκολασίας τὰ

ἐκτραχηλισμένα ἐνδύματα καὶ φορεῖ προσωπίδα, ἐν προνόμιον τοῦ μεσαιῶνος, διὰ νὰ μὴ ἐρυθρίῃ εἰς ὅ,τι λέγει, ὅ,τι ἀκούει, ἐνῷ τολμᾷ τὰ πάντα.

Οἰκτρά παρῳδία τῶν προσωπιδοφόρων τῆς Βενετίας. Δυστυχῆς πόλις, ἐνδοξὸς ὀπλίτης· ἐτελεύτησεν ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, πλην θαυμάζεται εἰσέτι διὰ τὸς προσωπιδοφόρους καὶ τὰς Ἀποκρέω της.

— Il Carnayale di Venezia. — Ἰπὴρξέ ποτε ἐφάμιλλον τοῦ Corso τῆς Ῥώμης αἱ — gondole — ἀντεκαθίστων θαυμασία τὰ δίτροχα καὶ τὰ τετράτροχα, τὰς πτερωτὰς ἀμάξας καὶ τοὺς κομποὺς φαέθοντας. Καὶ ἦτο μαγεία πλήρης ἐκστάσεων τῶν μετημφισμένων αἱ ἐρωτικαὶ ναυμαχίαι, αἱ μυστηριώδεις καταδιώξεις, τὰ ἀπηλπισμένα τῶν καρδιῶν ναυάγια.

Εὐτολμός τις ἱππότης, μετημφισμένος εἰς ἀρχαῖον μαρμαρίνον ἄγαλμα, ἵσταται ἐπὶ τῆς πρύμνης ἀερῶδους γόνδολας, τὴν ὁποίαν ὡς πτίλον περιστρέφει τοῦ κωπηλάτου ὁ ἰσχυρὸς βραχίον καὶ δισχίζει ὀλόκληρον στόλον φῦρδην μίγδην πλέοντα ἐπὶ ὕγρου ἀργύρου, ἀποστίλθοντος μὲ χιλίας μαρμαρυγὰς καὶ ἀντανακλάσεις, χωρὶς νὰ προσκρούσῃ που.

Μετ' ὀλίγον εἰς ἓν νεῦμα τοῦ ἀγάλματος ὁ κωπηλάτης διπλασιάζει τὰς ἡρακλείους δυνάμεις τοῦ ἡ γόνδολα πετᾷ ὡς αἰφνιδίον πνεῦμα βορρῆως, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ ὑπερπηθῇ ἡ σημασιολογία ἄλλην, ἥτις νωχελέστερα τῆς προσωπιδοφόρου διάδος ἦν φέρει ὑπερήφανος, μόλις πτερυγίζει παράπλευρος μιᾶς ἄλλης ἀρ' ὅπου δύο μετημφισμένοι τετρατῶδως, πρὸς καλῶν καὶ διαθρύπτονται ἀπέναντι τοῦ ἐπιδεικνυομένου βόδου καὶ μιᾶς ἀνθοδέσμης, ἥτινα ἀποσύρονται πᾶντα ἐρωτοτρόπως διὰ νὰ κρυθῶσιν εἰς στήθη βαθύκολπα καὶ νὰ ἐνώσωσι τὸ γλυκὺ αὐτῶν μῦρον μὲ τὸ ἄρωμα παρθένου κερποῦ, ἐτοιμοῦ ἴσως νὰ ὠριμάσῃ εἰς τοὺς παλμούς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Ἄ ! ἀκούεται ἐν σειρῆνος ἀπηλπισμένον ἐπιφώνημα καὶ ποῖν παρέλθῃ ὁ ἥχος τῆς γλυκεῖας αὐτῆς φωνῆς, ἡ φέρουσα τὸν ἱππότην μὰς γόνδολα διήλθεν ἤδη μακρὰν καὶ τὰ λευκὰ χεῖλη τοῦ ἀγάλματος ἐχρωματίζοντο εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ βόδου, τὸ ὁποῖον ἀφῆρπασεν ὑπὸ τὴν στηθοκρότην τῆς ὠραίας προσωπιδοφόρου, ὡς λάρος τὴν μικρὰν λεῖαν τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Παῖσμα τότε καὶ καταδιώξις· συμμαχίαι καὶ ἐπυμαχίαι προκαλοῦνται, συνδέονται ἐκδίκησις ! εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἐρωτικῆς ναυμαχίας πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ βόδου.

— Σὲ γνωρίζω, καλέ μου φίλε, λέγει ὑπὸ τὸ μυστηριώδες domino φωνὴ ὑποτρέμουσα, φωνὴ συγκεκνημένη, ἀλλὰ διαπερῶσα τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας τοῦ διαβάτου τὸν ὁποῖον σταματᾷ χάρισσα προσωπιδοφόρος ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Sant-Marco.

— Μὲ γνωρίζεις ; ἀλλ' εἰμαι εὐτυχῆς... λέγει ὁ ἄγνωστος καὶ ἐρύθημα προδίδει τὴν ταραχὴν του.

— Όχι δὲ τόσο! ἀποκρίνεται ἡ προσωπιδο-
φόρος, διότι ὀνομάζεσαι Παῦλος ἀπλοῦς καὶ ἀκόμη,
ἐνῷ εἶσαι τεσσαρακοντούτης, ἀκόμη δὲν ἀπέκτησας
ἕνα — δὸν —, μίαν γόνδολαν καὶ μίαν ἐρωμένην.

Ἀλλ' ὠραῖόν μου δομιό! ἀπαντᾷ καὶ ἐξίστα-
ται ὁ μυσταγωγούμενος οὕτω, εἶμαι εἰκοσιπεν-
ταστῆς μόλις εὐπατρίδης τῆς μεγάλης δημοκρα-
τίας καὶ τὸ ὄνομά μου ἂν δὲν φέρῃ ἐν ἀριστοκρα-
τικῷ — Don — ἡ γόνδολά μου ὅμως. . . ἡ γόν-
δολά μου εἶναι ἐτοίμη νὰ δεχθῇ τὴν ἀριστοκρά-
τιδα καλλονὴν τῆς μαγίσσης προσωπιδοφόρου μου.

— Ἐγὼ νὰ πατήσω ὅπου ἐκάθισες πρὸ ὀλίγου
ἡ Περίτα! oybo! χα, χα, χα! ὡς ἂν ἔλεγε — μωρὲ
κ' αὐτό! καὶ ἡ πονηρὰ ἀγνωστος ἐξρίπτετο γε-
λῶσα μεταξὺ τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον ἐπανελάμ-
βανεν oybo, oybo! ἀπέναντι τοῦ μυσταγωγη-
θέντος διαχίτου ὅστις κατέστη ὀλοπόφυρος.
Ἀλλ' ὁ Βορσάρετης ἠλευθέρωσε καὶ αὐτὸν τὸν
πτωχὸν καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη ἀπὸ τὰς χεῖ-
ρας τῶν ἐνοχλητικῶν domino καὶ τῶν σκανδα-
λωδῶν ἀποκρέω, παραδῶσας τὴν Βενετιάν ὀλόκλη-
ρον εἰς χεῖρας τῆς Αὐστρίας.

Ἄρθια! φωνακεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς ἡ Ἀπόκρεως,
τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ἐνῷ
κρατῇ διάφορα χορταρικά καὶ ἀρίνει ὅπισθεν τῆς
θυστῆς δριμύειαν — triple extrail — σκόρδου καὶ
κρομίου, καὶ μᾶς καταλαμβάνει παντοτε ἡ παρά-
λυτος ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ, ἐν κυρδῶν καὶ ἀλ-
λάλλαγμα μὲ τὸ στερεότυπον ἐκεῖνο τραγοῦδι
τῆς θριαμβευτικῆς ἐμφανισέως τῆς.

« Κατηγοροῦν τὴ γάτα μας καὶ τὴν ἐλένη γραῖα
Γιὰτ' ἔχει μάτια γαλανὰ καὶ τὴν οὐρὰ μακρὰ! »

Καὶ τότε οἱ περίφημοι φαγητόται, οἱ σεμνοὶ
τῶν ἀρχαίων χρόνων φίλοι μου, χαιρετοῦν καὶ
σήμερον ἀκόμη μὲ τὴν αὐτὴν αὐτόχθονα ιδιότητα
τῆς Ἑλληνικῆς Ἀποκρέω, καὶ ἐν ἀκολασίᾳ διέρ-
χονται τὰς τελευταίας Κυριακάς, ἐντροφῶντες εἰς
τοὺς κούρκους καὶ τὰ τυρωμένα τῆς πλακούντια,
διότι ἡ στιγμή τῆς μετανοίας ἐγγίζει, αὐριοι εἶναι
μεγάλῃ τεσσαρακοστῇ, — ἔχε ὑγίαν κρέας!
c'aro-vale, adieu chair!

Ἐμπρὸς λοιπὸν, διότι αἱ ἀποκρέω ἤλθον, ἀλλ'
αἱ ἀποκρέω παρέρχονται, ὡς παρέρχεται πᾶσα
ἀπόλαυσις μόλις τὴν γευθῶμεν, ὡς ἡ ἑξαψὶς τοῦ
πυρετοῦ πρὶν μᾶς καταστήσῃ παράφρονος:

« Νὰ ἡ τυρινὴ μας, νάνη . . . αἱ ἡμέραι λιγοστεύουν.
Κ' οἱ καλοὶ Καλόγηροί μας σὺν τρελλοῖς κ' αὐτοὶ χορεύουν. »

Τρελλὰ θῆτε καὶ σεῖς ἀναγνώσταί μου, χορεύ-
σατε, πηδήσατε ἀναγνώστρια τοῦ ἀριστοκρά-
του συρμοῦ! σεμνότυφοι καλλοῖναι μιᾶς ὑψηλῆς
τάξεως! ἀναμιχθῆτε, παρακλῶ, εἰς τὸν συρφετὸν
τῶν μετημαρμιζμένων, φορέσατε ἐν ψευδῇ προσω-
πεῖον, διὰ νὰ καλύψετε ἂν θέλετε, τὸ ἄληθες ψευ-
δος καὶ κολασθῆτε καὶ σεῖς, κολασθῆτε, ἀκόμη
ὀλίγον μὲ τῶν ἀποκρέω τὰς φρενήρεις ἀπολαύσεις
αὐριοι θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν ἐγκράτειαν — ὑποχρεώ-
σατε τοὺς ὑπηρέτας σας νὰ νηστεύουν καὶ τοὺς ἱε-
ρεῖς τῆς ἐνωρίας σας νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ ὑμῶν...

Μετερνίχοι πολιτικοί! αἱ ἀκόλαστοι ἀποκρέω μας
δομιάζουσι κατὰ πολὺ βέβαια μὲ τὴν σεμνὴν πολι-
τικὴν σας καὶ μόνον δὲν διαρκοῦν ὡς αὐτὴν μολογήτι
καὶ αὐτάς, καὶ ὑμᾶς, ἡ πλειοψηφία τὰς ὑποστη-
ρίζει. — πλὴν ὀλίγας ἀκόμη μετεμφιέσεις, παρα-
καλῶ, πρὸς τιμὴν τῆς ἀνοήτου φυγάδος μας καὶ
θὰ γελάσωμεν πλείοτερον μὲ αὐτάς ἢ μὲ ἐκείνην.

Δημοσιογράφοι συνάδελφοι, ὅσων τὰ θηλάκεια
αἰωνίως εἶναι πλήρᾳ ἀπὸ τὰς τρεῖς εὐλογημένας προ-
θέσεις — ἀνὰ — παρὰ — διὰ — ἐν μεδιδιαμα σταυ-
ρικὸν ἐπὶ πλεόν, μίαν ἀκόμη τρέλλαν ὑπὲρ τῆς
ἀποκρέω, ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς καὶ ἂν σὰς ψάλλῳσι
τὰ ἐξ ἀμάξης οἱ μετημαρμιζμένοι, ἂν σὰς ὑβρίσωσι
τὰ ἐντιμα ὄργανα τῆς πολιτικῆς — γελάσατε
ἀπὸ καρδίας, εἶναι αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Ἀπο-
κρέω των, ἥτις:

« On crie à la ville, à la cour:

Ah! qu'il est court! ah! qu'il est court! »

Ἀλλ' αἱ Ἀποκρέω, καὶ ὅχι ἡ πολιτικὴ, εἶναι
γέννημα, εἶναι τέκνον τῆς εἰδωλολατρείας! τοὺς
μετημαρμιζμένους ἀκόμη καὶ σήμερον τοὺς ὀνομά-
ζουσιν εἰδωλά.

Πλὴν μὴ σταυροκοπήσθε, χριστιανοί, ὁ ἀγαθὸς
χριστιανισμὸς τὰς υἱοθέτησεν ἤδη καὶ βλέπετε
ὅτι κατέγραψεν αὐτάς μάλιστα μεταξὺ τῶν τρια-
κοσίων ἐξήκοντα ὁσίων καὶ ἁγίων τοῦ καλεν-
δαρίου του.

Καὶ αἱ ἀποκρέω δὲν εἶναι ἄχρηστον τι εἰς τὴν
κοινωνίαν, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦν πάν-
τοτε μὲ τοὺς δύο πόδας, προγευματίζουν εἰς τὰς
ἑνδεκα τακτικῶς καὶ δειπνοῦν εἰς τὰς πέντε —
Δηλαδή εἰς τὸν εὐρωπαϊκόν, τὸν πολιτισμένον
κόσμον, ἐκεῖ ὅπου ἡ τυπικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου
καὶ ἡ τάξις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ
τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, ὁ νομοθέτης ἐγκαθίδρυσε τὰς
ἀποκρέω ὡς μέσον προσφυλακτικὸν τοῦ νόμου
διότι παραλύων δι' αὐτῶν ὀλίγον τι τὰς ἑξεις καὶ
τὴν εἰθιμὴν τάξιν, καθιστᾷ σεβαστότερον τὴν
ἐπαύριον τὸν νόμον καὶ εὐκολωτέραν τὴν ἐκτέ-
λεσιν αὐτοῦ.

Τώρα ἐξηγείται, βλέπετε καὶ διατί ἀπὸ πολ-
λοῦ χρόνου ἔχομεν παρ' ἡμῖν Ἀποκρέω. — Εἶναι
μία ὥρα καὶ αὐτὴ ἀπομίμησις τοῦ πολιτισμοῦ,
μὲ ὀλίγη πολυτέλειαν ἐννοεῖται πάντοτε, ἀλλ' ἡ
κατάχρησις καὶ ἡ πολυτέλεια εἶναι συγγενὴς μὲ
τοὺς ζωηροὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς.

Εἰς τὴν Ῥώμην τὴν ἀρχαίαν, ὅτε ἐτελοῦν-
το καὶ ἐκεῖ τὰ Κρόνια, εἰς τὴν χρυσὴν ἐκεί-
νην ἐποχὴν μιᾶς φυγάδος ἰσότητος, ὁ δεσπότης
ἐφόρει τὰ ἐνδύματα τοῦ δούλου του καὶ ὁ δούλος
ἐνεδύετο τὴν πορφύραν καὶ τὴν τύβενον τοῦ δε-
σπότη· ἐλάμβανε τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ τρα-
πέζῃ, διέταττε, ἐκτύπα, ὑβρίζε τὸν Κύριόν του
εἶχεν ἀποκρέω, ὁ πτωχὸς μὲ τὰ ἐξοδα ἐκείνου
πλὴν διὰ μίαν ἡμέραν. Τὴν ἐπαύριον τὰ ἐπλήρωνε
πολὺ ἀκριβῶς ἡ δουλεία τῷ ἐφάνετο σκληρότερα.

Ἐκ τούτου πάλιν ὅμως τοῦ ὥραιου ἐθίμου ἀρ-

χαίας αποκρέω ἐπωφελήθη καὶ ὁ νεώτερος *ῥωμῖος* εἰς ὑπρέτης, ἅμα καθίση ἅπαξ εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου του τὰς αποκρέω, δὲν τὴν ἀφίνει οὔτε τὴν τεσσαρακοστήν· προτιμᾷ κάλλιον ν' ἀποθάνῃ ἐπ' αὐτῆς ὡς Σπαρτιάτης ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του.

Πλὴν καὶ ἂν ποτε τὸν ἐκδιώξωσιν ἐκείθεν, πρᾶγμα πολὺ δύσκολον, γίνεται σοβαρὸς, περιπατεῖ βραδέως, λαμβάνει τῷ ὄντι ὕφος ἐκπτώτου ἄρχοντος, ψοφᾷ τῆς πείνης, δὲν ἐργάζεται· εἶναι γνήσιον τέκνον τῆς Ἀνατολῆς, πιστεύει εἰς τὴν τύχην καὶ ἀναμένει τὴν γροφὴν τοῦ τυφλοῦ τροχοῦ τῆς.

« Ἴδου αἱ Ἀποκρέω! Ἴδου Μέντωρ τῆς ἀνθρωπότητος!

Ἴδου ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου!

Ἴδου ὁ Θεὸς τοῦ χειμῶνος! »

Εἶπε ποτε ἡ ἔγραψε, δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα ποῖος, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἦτο ἐπίσημός τις τοῦ Βορρᾶ ποιητῆς, τοῦ ὁποῖου τὸ ὠραῖον ὄνομα λήγει εἰς ἓνα — *βίτζ* — ἢ ἓνα — *ὦφ* — καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νομίζω· ὥστε νὰ τὸ λησμονήσω, ποῖος διάβολος θέλετε νὰ ἐνθυμῆται τόσα ὦφ καὶ τόσα *βίτζ*! ἀρκεῖ ὅτι ὁ ποιητὴς εἶχε μέγα δίκαιον.

Αἱ ἀποκρέω, ἐὰν ἦναι τέρψις εἰς τοὺς ἐσπερίους λαοὺς, εἰς τὰ βόρεια κλίματα εἶναι εὐεργεσία· ὅσῳ ὁ χειμῶν εἶναι δρυμύτερος, τόσον αἱ ἀποκρέω ἀναγκαιότεραι.

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐπέρχεται ὁ βαρὺς ἐκεῖνος τῆς Ἀρκτοῦ χειμῶν, ἡ χιών πίπτει κατὰ στιβάδας καὶ καλύπτει τὴν γῆν μὲ τὸν μανδύχην τῆς τὸν ἀμόλυτον εἰς στρώματα ὑπέρμετρα. Ἡ φύσις ἅπασα τότε εἶναι ταθλιμμένη καὶ νεκρά εἰς τὰ παγωμένα τῆς σάβανα καὶ μόνον τὴν γλυκεῖν πνοὴν τῆς θεᾶς ἀνοίξεως ἀναμένει νὰ τὴν ἀφυπνήσῃ, νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὸ μειδίωμα καὶ τὰ ἄνθη τῆς, τὴν θερμὴν ζωὴν καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ ἀτυχὴς θνητὸς ἀπομεμονωμένος εἰς ὑπαρξίν ἀμφίβολον, μὲ παγωμένην καρδίαν ἄνευ τινὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος, ἀπληπισμένος σχεδὸν νὰ ἴδῃ μίαν κἄν ἡμέραν τὸν ἥλιον, ἀνασκαλίζει πολλάκις τὴν ἱματιοθήκην του καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ πνίγεται εἰς τὸν καπνὸν τῆς ἀγνώμονος ἐστίας — Ἴδου αἱ Ἀποκρέω! Ἴδου ἡ ἀνοχὴ τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν νόμων, ἡ πτωχὴ ἀνθρωπότης, καὶ ὅχι οἱ Κύριοι, ἐσώθη, αἱ ἀποκρέω γίνονται ὁ νεκροθάπτης τοῦ χειμῶνος.

Ἐσώθη εἰς τῶν Διονυσίων καὶ τῶν Κρονίων τὰς ἀκολάστους ἀγκάλας, τὰ Φαγητόσια καὶ τὰ Ἐλευσίνια τὴν ἀνέστησαν, ζῇ εἰς τῶν Καρναβαλίων καὶ τῆς ἀποκρέω τὴν κραυγὴν καὶ τὴν μέθην· ὁ δὲ χειμῶν, ὁ παγωμένος αὐτὸς θάνατος τῶν καρδιῶν, ἐνταφιάζεται μὲ τρελλοὺς ἐπιταφίους, μὲ φιλιππικοὺς ὄζοντας οἶνου, δύο ὥρας μακράν· καταβαίνει εἰς τὸν τάφον μὲ λουκουλία γεύματα, θρήνους καὶ γέλωτας φρενήρεις, χοροὺς καὶ τρέλλας μυθώδεις.

Ὅπως δὴποτε αἱ ἀποκρέω εἶναι ἡ Βασιλὶς, ἡ Αὐτοκράτειρα τῶν ἐορτῶν. Οὔτε τὰ Παναθήναια τῶν ἀρχαίων, οὔτε αἱ εἰκοσιπενταστηρίδες τοῦ

Ἰθώρος δύνανται νὰ ἐξομοιωθῶσι πρὸς αὐτάς εἶναι ἡ ζωὴ μετεμφιεσμένη εἰς Ἀποκρέω, ἥτις ἐρχεται νὰ παίξῃ, νὰ γελάσῃ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐν ἀνέσει, ἄνευ δεισιδαιμονίας, ἐλευθέρᾳ πάσης μερίμνης, πάσης ὑποχρέωσης πρὸς τὴν κοινωσίαν, πρὸς τοὺς νόμους, ἐμπαίζουσα καὶ γελοιογραφουσα τὰ πάντα, τοὺς πάντας, τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τῆς, χάριν διασκεδάσεως πλὴν καὶ μὲ χάριν καὶ πνεῦμα χωρὶς προπάντων ἡ εὐθυμία αὐτῆς νὰ λυπηθῇ τὸν πλησίον.

Τὸ μυστήριον ὅμως τῆς μετεμφιεσμένης αὐτῆς ζωῆς ἀδύνατον νὰ τὸ ἀνεύρῃ τις σήμερον εἰς τὴν καθέδραν τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς, πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ ἐκεῖ ὅπου ἡ ζωὴ καλεῖται *ἀπόλανσις* καὶ ὅχι *ἐλπίς*. Ἀλλ' ὅσοι ἐμυήθησαν τὰ νέα ταῦτα *Ἐλευσίνια*, ἐπὶ ποιῇ ἐξωντώσεως δὲν δύνανται νὰ διηγηθῶσιν ὅ,τι ἤκουσαν ὅ,τι εἶπον. Αἱ *μαϊνάδες* καὶ ἄλιν εἶναι ἔτοιμα *fouriose* νὰ ξεσχίσωσι τὸν νέον ἐκείνον Ὀρφέα ἐπιφυλλιδιογράφον, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ μίαν κἄν στροφὴν ἐνὸς μαγικοῦ *βάλς*, νὰ ψάλλῃ ἐν ἐπεισῳδίῳ μιᾶς *καμπανίτου* φιάλης.

Ὅ,τι γίνεται, βλέπετε, γίνεται, ὅπισθεν μιᾶς ψευδοῦς προσωπίδος καὶ ἡ προσωπὶς αὐτὴ εἶναι ἱερὰ, εἶναι ἡ παραβίαστος ὡς τῆς Πυθίας τὸ ἄσυλον, ὡς τοῦ ἱεροφάντου ἡ λευκὴ καὶ δασεῖα γενεάς... Τί λέγει ὁ φίλος μου ΑΛΘΩΤΑΣ; βεβαίως τίποτε πλεώτερον, παρ' ὅ,τι ἔγραψεν εἰς τὰ — πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς —

Ἐν βλέμμα λοιπὸν ἐπὶ τῶν εἰδώλων ἅτινα διέρχονται ἐνώπιον ἡμῶν, διὰ νὰ καταλήξωμεν εἰς ἓνα χορὸν· οὐχὶ τῶν προσωπιδοφόρων ἐνὸς ξενοδοχείου, ἀλλὰ μετεμφιεσμένων μετὰ χάριτος ὅχι τόσης, ὅσης κομψότητος καὶ ἐρωτοτροπίας καὶ ὅστις χορὸς ἀπέληξεν *à des tableaux vivants* εἰς ζῶντα τοῦτέστιν ἀπεικονίσματα· ἀπομίμῃς ὅχι τὸσον ἀπρηχαιωμένης ἐποχῆς, ὅσον ἦσαν τινα ἐξ αὐτῶν.

— Πλήθος, φίλοι μου, πλήθος ἄπειρον, συρφετὸς μετεμφιεσμένων τιμῶσιν ἐφέτος τὰς σεμνὰς ἀποκρέω, πλημμυροῦσι τὰς ὁδοὺς καὶ διέρχονται ἔφιπποι, ἔπονοι, ἐφ' ἀμάξης, πεζῇ, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῆς πολιτικῆς· διότι ἡ πολιτικὴ εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς τὰς μετεμφιέσεις, εἶναι τὸ ἅλας τῶν Ἀποκρέω.

Ἄνευ αὐτῆς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ὁ μετεμφιεσμὸς εἶναι συνήθως ἄχαρις, προξενεῖ ἀηδεῖαν καὶ οὐχὶ γέλωτα — ἰδέτε τους:

Αἱ! ὅλοι σεῖς σοβαροὶ προσωπιδοφόροι, οἵτινες χωρὶς φωνὴν καὶ χωρὶς χειρονομίαν, σύρεσθε ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἀμάξης· φωνάζετε τοῦλάχιστον ὅλοι, τόπον! τόπον! ὡς ὁ ἀμαξηλάτης σας· θὰ σᾶς ἐκλάβωσιν ὡς ὑπουργοὺς καὶ τότε, φίλοι μου, τιμωροῦνται τὰ συρίγματα.

Μεταξωτὰ *domino*! διατὶ ἀκίνητα ὡς ὠραῖαι κοῦκλαι; εἶναι καιρὸς, νομίζω, νὰ ψάλλετε πρὸς τοὺς διαβάτας τὰ εὐφυῆ σας ἐξ ἀμάξης, ἐκτὸς ἐν ἧσθε οἱ ἀναγνώσται τοῦ ἀγίου Νικολάου τοῦ Ῥαγκαδά καὶ περιμένετε νὰ μᾶς ψάλλητε αὐριον τὸ — *Κύριε τῶν δυνάμεων*.

ὦ, πονηροὶ σεῖς ἀλευρωμένοι! ὀλίγην φειδῶ, πα-
ρακαλῶ, εἰς τὰ φασόλια καὶ τὰς πνευματώδεις βε-
βύλους σας δὲν εἶναι κομψέτα—μὲ πλειότεραν προ-
σοχὴν βραίνετε τοὺς θαυμασ-άς σας — διότι ὅχι
μόνον λαυμονιάς, ἀλλὰ καὶ κατὰ πλειότερον εἶναι
ἐτοιμον νὰ σας φιλοδωρήσῃ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν,
ἂν ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπιτύχητε.

Εἶναι ἐπιτυχής, εἶναι μὲ πνεῦμα ἡ παρωδία
τοῦ μετεμψισμένου ἐκείνου εἰς τοῦρκον, ὅστις οἴ-
νοπίνων ἄφθονα, κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας τὸ Ἀλκοράνιον
καὶ τὸ *Xat Xoumaγioun* δοκιμάζει τὸ μὲν ὡς
ἐρεκτικὸν καὶ τρώγει τὸ ἄλλο ὡς προσφάγιον.

— Ἀκούσατε αὐτὰς τὰς φωνάς, — ὦ! Χά!
Αἶ! Οὐ! ὦ! ὦ! ὦ! — αὐτοὶ δὲ πάλιν, οἱ Κύριοι
προσωπιδοφόροι *iwakamari* θαρρῶ *Synéleusi*.

Ἰδοὺ καὶ μία τετράς μὲ πολλὴν χάριν. Ἐ, κύριοι
χωρὶς κουδούνια! θαυμάζει τις τῶ ὄντι τὴν ἐπιτυ-
χῇ μετεμψίσειν σας εἰς ὥραϊα πτηνά! μία χελε-
ιδὼν, ἄλλη νήσσα, εἰς κόραξ, ἄλλη γλαυξ πιστὴ ἀ-
πομίμησις! πλὴν γελαῖ ὁ κόσμος μαζὶ σας, διότι
ἀφοῦ σας λείπουν τὰ πτερὰ καὶ χάρις εἶναι εἰς
τὴν φωνήν, σεῖς ὅλοι, ὅλοι κρώζετε ὡς κόρακες.

Ἀρκεῖ νομίζω ἀφίνω νὰ διέρχωνται ἀνενόχλητοι
αἱ λαιπαὶ ὀμάδες, κατὰ στίχους ὡς ἔθνοφύλακες ἐν
ἀδείᾳ, κατὰ τετράδας ὡς ὑπαξιωματικοὶ ἀπωλυ-
θέντες, φύρδην μίγδην ὡς ἡ φάλαγγς τοῦ Πανεπι-
στημίου! καὶ οὐδ' ἐν ἐπιφάνημα, οὐδ' ἐν σχόλιον δι'
αὐτοὺς. Καὶ διατὶ νὰ τοὺς ἐνοχλήσω, ἀφοῦ ἔχουν
ἐπαναπαυμένην τὴν συνειδήσιν, μὲ τὴν εὐφυῇ
ἰδεῖν ἥτις τοῖς ἐπῆλθε νὰ γίνουν μασκαράδες καὶ
ἐγιναν. . .

Ἀκολουθήσατέ με ἤδη, ἂν δὲν βαρύνεσθε, εἰς
τὸν ὑποσχεθέντα χορὸν.

ὦ, ἦλιε! δύνασαι νὰ κάμης ὅ,τι θέλεις, καθύπε-
τρέλλαν, πυρπόλησε εἰσαὶ ὁ κυριάρχης Ἀπόλλων,
ἀλλὰ μὴ, μὴ φωτίσης ποτὲ ἓνα χορὸν οἰονδήποτε,
χορὸν τῶν Ἀποκρέω προπάντων, χορὸν μετεμψι-
σμένων τὸ λάμπον φῶς σου δὲν θέλει χάρισει ποτε
εἰς τὴν συγκεκνημένην χορευτρίαν τὴν ὠχρὰν ἐκεί-
νην καὶ συμπαθῇ φυσιογνωμίαν, ἥτις προκαλεῖ μα-
κρόθεν τὸν ἱππότην χορευτὴν εἰς ἀναζήτησίν της
καὶ ὅστις δάκνει τὰ χεῖλη ἀπὸ ἀπελπισίαν εἰς τὴν
προσέγγισιν αὐτῆς — γενικὸς κανὼν εἰς τοὺς χο-
ροὺς ἀναζήτει πάντοτε μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πόδα...

Οὐδὲ θέλεις καλύψῃ, ὦ Φοῖβε, τόσον ἐρωτοτρό-
πως τὸ ζωηρὸν ἐρῶδες δύο εὐτραφῶν παρειῶν τὸ
διαφεύγον ὅμως τὴν ἐπικριτικὴν καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου
— ὁμιλεῖ πάντοτε τὸ δαιμόνιον εἰς τὸ ὑποτρέμον
φέγγος τῶν κηροπηγῶν —

Σὺ, εἰσαι ἱκανὸς νὰ προδώσης ἔως καὶ δύο μόλις
ἀργυρὰς τρίχας ὑπὸ τὴν βασανισμένην κόμην
μιας χάριτος, ἐνῷ ὑπὸ τὰς ἡμισκιάσεις πολυφώτου
λυχνίας, συγχέονται πολλάκις καὶ αὐταὶ αἱ ἀπάν-
θρωποι ριτίδες, μὲ τοὺς συνεχεῖς παλμούς ἀσθμαί-
νοντος στήθους καὶ ὅχι καρδίας.

Εἰς φωτόχυτον αἶθουσαν διαφεύγει πολλάκις
τὴν ἀπηνῆ περιέργειαν ὁ διώκτης ἔως καὶ εὐρί-
σκει καταφυγὴν, ὁ πτωχὸς ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν

πεινῶν ἔως πολὺ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νηστεύων τὰ πάν-
τα. Ἐνῷ ὁ κακόζηλος ἥλιος, εἰς μίαν ἀφελῇ του
ἀκτῖνα προδίδει καὶ τὴν μικρὰν αὐτοῦ σκιάν, χω-
ρὶς καὶ νὰ θερμίσῃ τὴν καρδίαν, ἣν ἀμφοτέροι,
αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος τοξεύουν.

Πλὴν ἰδοὺ ἡ μαγία, ἰδοὺ τὸ θέλγητρον τοῦ χο-
ροῦ τῆς Ἀποκρέω ὑπὸ τὰς μυστηριώδεις διαλαμ-
ψεις τῶν πολυφώτων καὶ τὴν γοητείαν τῶν με-
ταμψίσεων.

Τὴν προχθές, εἰς αἶθουσαν πλουσίως ἐπιπλωμένην,
διάφωτον ὡς αἶθουσαν γάμου, τρεῖς μόνον παρευρί-
σκοντο ἀξιοπρεπεῖς φυσιογνωμίαι μέχρι τῆς ἐννάτης
ὥρας τῆς νυκτός. Μία γυνή, τοῦλάχιστον πεντηκον-
τούτης, πλὴν διατηροῦσα ἀκόμη τρυφερὰν ἐπιδερμί-
δα καὶ τέσσαρας, νομίζω, ὅχι τρεῖς δόντας — διότι
τὸν τελευταῖον τὸν εἶχεν ἀπωλέσει τὴν προτεραίαν
ἐντὸς ἐνὸς ζυμαρικοῦ, τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ δοκι-
μάσῃ. — Ἀλλ' ὁ λίαν περιπεποιημένος καλλωπι-
σμός της ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸν τῆς δεκαε-
ξαετοῦς θυγατρὸς της, ἥτις ἀφελὴς πλὴν καὶ ζωη-
ρὰ ὡς παρθένος τῆς μεσημβρίας, ἀγανακτεῖ εἰς τὴν
βραδεῖαν προσέγγισιν προσφιλοῦς τινος .. παίζει μὲ
τὴν ἄκραν τοῦ κεντητοῦ μανδουλίου της καὶ σχεδὸν
τὸ σχίζει ὑπὸ ἀνυπομονησίας· δὲν εἰξέειρθε δὲ ἂν δα-
κρύζῃ· ἀλλ' οἱ ὥραιοι ὑπόγλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ της
εἶναι κάθυγροι ὡς ἐλαφρὸν τῆς νότου νέφος πρὶν
ἢ ἀναλυθῇ εἰς δρόσον τῆς αὐγῆς.

— Καλὲ ἀπεκοιμήθης ἐπὶ τῆς ἑδρας! . . .

— Ὅχι δά' σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ἀφυσινζόμε-
νος καὶ σενάζων διὰ νὰ κρύψῃ τὸ χασμῆρισμά του,
ὁ τρίτος, ὅστις εἶναι, ὁ ἀκριβὸς γέρονς σύζυγος
τῆς μιᾶς καὶ ὁ σεβαστὸς Παπάκης τῆς ἄλλης.

— Νὰ σὲ πῶ δά, ὥραϊα τῶ ὄντι, διασκεδά-
ζομεν — ἤθελεν ἔως νὰ προσθέσῃ, ἀλλ' ἡ αἰφνί-
διος φωνὴ τῆς θυγατρὸς: — *Nà ἡ μουσικὴ!* —
τῆς ἐπῆρε τὴν φράσιν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τῆς ἐπά-
ρῃ καὶ τὴν ἀκοὴν ἂν πρὸ πολλοῦ δὲν ἦτο κωφῇ.

Τῶ ὄντι ἀπὸ τῆς κλίμακος ἀκόμη, ἠκούετο
τῶν *Mesnadieri* τὸ ἐμβατήριον καὶ ὁ ἦχος
αὐτοῦ γλυκὺς καὶ τολμηρὸς ἀνῆρχετο δλονὲν μετὰ
τῶν μουσικῶν, καταλαβόντων πάραυτα θέσιν ἐν
τῷ προθαλάμῳ — κατόπισθεν αὐτῶν:

ὦ, μαγία! εἰκοσιτέσσαρα ζεύγη τῶν κομψο-
τέρων *domino* Παρισίνης τελειότητος, διηρ-
χοντο πρὸ τῆς καὶ τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀπέδιδον
μῖαν τῶν ἀριστοκρατικωτέρων ἐκείνων μακρῶν
ὑποκλίσεων, τῶν ὅσων ποτὲ ἡ μεγάλη Κυρία
Μλουσκῶ εἶχεν ἐπινοήσει πρὸ τοῦ καθρέπτου της
ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ὁθωνος τοῦ Α'. — διὰ τὰς ἐ-
πισημοτέρας, βέβαια, παρουσιάσεις καὶ ὅχι τὰς
ἀποκρέω — καὶ ἀπῆρχοντο σιωπηλὰ, τασσόμενα
κύκλῳ τῆς αἰθούσης. . .

Ἄς σαματήσωμεν ἐπ' ὀλίγον ἐνὸς ῥω προσέρχονται
χορευταὶ, προσκεκλημένοι θεαταὶ, ποικίλαι μετεμ-
ψίσεις καὶ προσωπεῖα κοινὰ, εἰς ἃ ἀπασχολεῖται
μόνον τὸ ἀξιώσιμον ζεύγος τῶν οἰκοδεσποτῶν, διότι
ἡ κόρη ἀνεγνώρῃσε ὅ,τι. . . ὅ,τι ἀνεγνώρῃσε . .

Ἀναπνέω τὴν θερμὴν αὐραν τῆς Βενετίας, ἐπα-

ναβλέπω τὰς ἀδράς προσωπιδοφόρους, τῶν ὁποίων ἡ ἐρωτότροπος μεταμφίσεις ἐφθανε μέχρι καὶ τῆς ἄκρας τοῦ μικροῦ κροσσού, τοῦ κοσμοῦντος τὴν μαύρην κουκούλαν τοῦ μαύρου ἐπίσης καὶ μυστηριώδους ἐπανοφορείου τῶν.

Ἀλλ' ἰδέτε καὶ θαυμάσετε τὴν ἀντίθεσιν τοῦ μειδιῶντος ἐκείνου, προπετοῦς χείλους, τοῦ ὑποφύγοντος τὴν ἡμιπροσωπίδα, μέτῳ συκυθρωπὸν τῆς στολῆς — Ὅποιαν μέθην δὲν ἐμπνέει ὁ μαρμαρίνος ἐκεῖνος λαϊκὸς χανόμενος εἰς χιωνῶδες στήθος, ἐφ' οὗ διαθλάται τὸ κηρόφως καὶ σβύνεται εἰς τὸ βαθὺ τοῦ μανδύου σκότος. Ἐχει θέλητρον ἄφατον ὁ ὑπὸ τὸν ποδῆρην τοῦτον χειτῶνα διαφεύγων μικρογραφικὸς ποὺς εἰς ὑποδημάτιον μετάξινον περισφιγμένος — Γεννᾷ τέλος μυστηριώδεις παλμούς πάντοτε τὸ ἄγνωστον, ἀλλ' ἡ ἄδρά καὶ ἡμίγυμος χεῖρ ἡ κυμβαλίζουσα δῆθεν ὑπὸ τοῦ ἐρμητικοῦ domino τὴν πλατεῖαν χειρίδα, τρελλαίνει! — ἡ μουσικὴ εἶχε παύσει.

Ἰπέθεσα τότε ὅτι εὐρίσκομαι τῷ ὄντι ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς πλατείας τοῦ Sant — Marco — καὶ ἀνέμενα μετὰ παλμῶν νὰ ἀκούσω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο ἐπιφώνημα — *il va! il va! il va!* μετ' ὁποῖον πίπτουσιν ὅλαι διὰ μιᾶς αἱ προσωπίδες καὶ αἱ ἀποκρέω ἐκπνέουν — ἀλλ' ἀντὶ τούτου. — Ἐμπρός, ἐμπρός! ἡκούσθηφωνή.

Ἡ μουσικὴ ἐκρότησεν, τὰ προσωπεῖα καὶ οἱ ἐπενδύται ἔπεσαν, ἡ ἀποκρέω ἀνεγεννᾷτο νόμφαι καὶ ἄγγελιο μετεμφισμένοι ἐξῆλθον ὡς διὰ μαγείας τοῦ σκότους τῶν domino καὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα ζεύγη ἐγένοντο ἀνάρπαστα εἰς τὸν μαγικὸν ἦχον τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ παραφόρου στρόβιλου, ὅστις τὰ παρέφερεν. Σεῖς οἱ ἀληθεῖς χορευταὶ ἤξεύρετε τὴν μανίαν ἣτις καταλαμβάνει τοὺς πόδας καὶ τὰς καρδίας εἰς τὴν μέθην ἐνὸς χοροῦ, εἰς ὃν ἀναπνέει τις σπάνια μῦρα λησμονεῖ τὴν πάθησιν τῆς ζωηρᾶς χορευτρίας του, λησμονεῖ τὸ πᾶν καὶ πιστεύει, ὅτι αὐτὸς εἶναι πνεῦμα καὶ ἐκείνη Χρυσάλλις τὴν ὁποίαν ἀρπάζει, φέρει καὶ φέρεται μετ' αὐτῆς, μέχρις οὗ ἡ σκοτοδινίασις τὸν καταλάβει καὶ τίποτε, τίποτε πλέον δὲν βλέπει ἐνώπιόν του ἢ ἐλαφρὰς σκιὰς διαφευγούσας ἐν νεφέλαις.

Ἀλλοῖμονον εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην τῆς ὁποίας ὁ χορευτὴς χάσει πρὸς στιγμήν τὸ ἰσοζύγιον — ἐνῷ ἡ ἀναπνοὴ τῆς πνίγεται εἰς τὸ ἀσθμαίνον στήθος τῆς καὶ τὰ ἀδρά αὐτῆς χεῖρ ἡ μὲν πρὸς φέρουν — ἀρκεῖ — πολλάκις εἶδε τις . . . Πλὴν ἡ ἱστορία τῶν θεαμάτων αὐτῶν, κύριοι καὶ κυρίαι μου, εἶναι μακρὰ, ἀλλ' ὅ, τι ἔχω νὰ σᾶς εἶπω ἀκόμη εἶναι σύντομον, συντομώτατον μάλιστα ὡς αἱ ἀποκρέω. . .

Ὁ ἀνεμοστρόβιλος χορὸς ἐκώπασεν ἤδη καὶ μόνον ἀσθμαίνοντά τινα στήθη ἐπρόδιδον ἀτυχῶς τῆς ηλικίας τὴν πάθησιν, ἐνῷ σφοδροὶ παλμοὶ ἄλλων καρδιῶν ἐμαρτύρουν ζωηρὰν νεότητα.

Πλὴν ἄλλος ἀνεμοστρόβιλος, ἄλλη τρικυμία παρ' ὀλίγον ἴσως νὰ ἐγερεθῇ εἰς σκάνδαλον τῶν Ἀποκρέω, διότι μετὰ τῶν μετεμφισμένων τοῦ

χοροῦ τούτου εἰσεχώρησε καὶ ἄγνωστός τις, ὅστις ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐχθροεντίσθη ὡς οἰκείος, ἀπεσύρθη εἰς τινα γωνίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ — πιστεύω δὲ ὅχι μόνος — καὶ ἐγένετο ἄφαντος καθ' ἣν στιγμήν προσεκλήθη νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα του.

ἤξεύρετε, ὅτι ὁ Καίσαρ ἀπέβαλε τὴν ὠραῖαν του Πομπηίαν — πλὴν δὲν εἰξεύρετε ἴσως διατί.

Εἰς τὴν Ῥώμην τὴν ἀρχαίαν, ὅτε ἐωρτάζοντο αἱ Ἀποκρέω, ὑπῆρχε καὶ τις ἰδιαιτέρα ἐορτὴ τῶν γυναικῶν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀγάθης, ὁμοίας τῆς τῶν Ἑλληνικῶν χρόνων καλουμένης *Γυναικείας* καὶ τῆς ὁποίας μικρὸν ἀπεικόνισμα σήμερον ἀκόμη κατὰ τὰς Ἀποκρέω, βλέπει τις παρ' ἡμῶν ἐν Μεγάροις. Κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην ἐορτὴν γυναικες πολλαὶ ἐκλείοντο μόναι, κατὰμοναι εἰς μίαν οἰκίαν, ἀφ' ἧς ἐδιώκετο, πᾶν ἄρρεν καὶ ἐτέλουν μυστήριά τινα. . . ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. . .

Πόπλιος τις Κλαύδιος εὐπατριδῆς, πλούσιος πολὺ καὶ εὐγλωττος εἶχε καταστῇ εἰς Ῥώμην ὁ Ναπολέων τῶν καρδιῶν, ἂν καὶ ὀλίγον φαῦλος — *mauvais sujet* — ἔτυχε δὲ νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὴν Πομπηίαν, ἐννοεῖται μετὰ τὴν θέλησίν της. Κατὰ τὰς Ἀποκρέω λοιπὸν, ἀνυπομονῶν εἰς τὴν σέρησιν τοῦ ἔρωτός του, συνενοήθη μετ' αὐτοῦ καὶ μεταμφισθεῖς εἰς παρθένον, ἔλαβεν ἀποσκευὴν ψαλτρίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἄδυτον ἐκεῖνον τῆς μυσταγωγίας ναὸν καθόσον ἀγένειας ὡς ἦτο καὶ νεώτατος, ἐπίστευσεν ὅτι ἐδύνατο νὰ ἀπατήσῃ ἀλλὰ προδοθεὶς ὑπὸ τῆς φωνῆς του, κατελήφθη ἐπ' αὐτοφῶρῳ ὑπὸ τῶν μαινάδων ἐκείνων γυναικῶν καὶ ἐξεδιώχθη κακῶν κακῶς. Ἐν τούτοις ἐγένετο τὸ σκάνδαλον τῆς Ῥώμης, διότι οὐ μόνον ἠσέβησε πρὸς τὰ θεῖα, ἀλλὰ καὶ αἷτιος ἐγένετο τῆς ἀπομύτης τῆς Πομπηίας ἀπὸ τὰ παλάτια τοῦ Καίσαρος. Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ διασθῇ καὶ καταδικασθῇ ὁ *Δῆμος*, ὅστις ἡγάπα τὸν ὠραῖον καὶ εὐγλωττον Κλαύδιον, ἠπειλήσε τοὺς δικαστὰς ὀχλαγῶν τότε ὁ Καίσαρ διὰ νὰ ἀποφύγῃ σπουδαίας ἴσως συνεπείας, προσκληθεὶς ὡς μάρτυς, ἠρνήθη νὰ καταθέσῃ ὅ, τι ἔμαθε παρὰ τῆς σώφρονος Αὐρηλίας τῆς μητρὸς του καὶ κακῆς πενθερᾶς τῆς Πομπηίας, παρουσίας εἰς τὸ γεγονός. Ἐπερωτηθεὶς δὲ, διατί λοιπὸν ἀπέπεμψε τὴν ἀγαπητὴν του σύζυγον — εἶπε τὸ ἐξῆς ἀξιωματικόν

« *Τὴν ἐμὴν ἤξiou μὴδ' ὑπογοηθῆναι* »

— Δηλαδή διὰ τὴν γυναῖκα μου οὔτε ὑποψία δὲν θέλω νὰ ὑπάρχῃ —

— Ἀναγνώσται κύριοι, χαρίεσσαι ἀναγνώστρια τῆς Ἀποκρέω, οὔτε Πομπηίας ἔχομεν βέβαια, ἀλλ' οὔτε Καίσαρας πολλοὺς, πλὴν αἱ μεταμφίσεις, ὅπως δῆποτε εἶναι κινδυνώδεις.

Ἀλλ' ὁ ποιητὴρ τυπογράφος, ἐνόματι Σαράντης Οἰκονόμου, μοῦ ψάλλει ἐπιβρῆναι τὴν στιγμήν ταύτην — « *Τὸ φύλλον, κύριε πειρασμέ, δὲν χωρεῖ πλέον* » — καὶ ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ἀφήσω μετὰ πολλῆς θλίψεως καὶ καλὴν τεσσαρακοστὴν πλέον.